

Není tudíž nař. výrok rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zák. o ss ani tehdy, pohlíží-li se naň jako na výrok úřadu, pověřeného vůbec nejvyšším dozorem nad školami, a pečujícího v nejvyšší instanci o to, aby dívky školou povinné došly v náležitých místnostech školních svého umístění. Nař. výrok nebyl by pak tím méně rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zák. o ss, jestliže by se naň pohlíželo — jak pravděpodobně činí stížnost — jako na požadavek státní školské správy, jednající jako jedna ze smluvních stran dohody, uzavřené mezi státem a městem G. na základě usnesení městského zastupitelského sboru v G. ze 13. března 1913, akceptovaného býv. uh. min. vyuč. dne 26. března 1915 (srov. Boh. A 6607/27).

Bylo proto stížnost odmítnouti pro nepřípustnost.

Č. 9963.

Učitelstvo: * Výnos min. škol. ze 6. dubna 1929 č. 35.227 (Věstník z r. 1929 č. 26), vydaný na základě usnesení vlády ze 14. března 1929, nezakládá subjektivního právního nároku učitele na zápočet presenční služby vojenské způsobem ve výnosu tom uvedeným.

(Nález ze dne 16. června 1932 č. 9711.)

V ě c: Jan Z. v Č. proti nimisterstvu školství a národní osvěty o zápočet presenční služby vojenské.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Jan Z., definitivní učitel na státní menšinové škole v Č., žádal podáním z 11. června 1929 o zápočet presenční služby vojenské, kterou konal od 1. října 1922 do 30. září 1924, podle výnosu min. škol. ze 6. dubna 1929 č. 35.227. Týž působil na této škole od 10. listopadu 1920 bez zkoušky učitelské dospělosti, kterou vykonal v červnu 1924. Žádosti této nevyhovělo min. škol. nař. výnosem s tím, že podle vládního usnesení ze 14. března 1929 a výn. min. škol. ze 6. dubna 1929 č. 35.227 nezapočítává se činná služba vojenská, konaná před 1. lednem 1926, do učitelské služby čekatelské a nelze proto žádosti vyhověti, protože st-l působil v den 1. ledna 1926 jako učitelský čekatel.

Na toto rozhodnutí jest podána stížnost, o které nss uvažil toto:

St-l opírá svůj tvrzený nárok na zápočet shora označené presenční služby vojenské výhradně o usnesení vlády ze 14. března 1929, intimované výnosem min. škol. ze 6. dubna 1929 č. 35.227, uveřejněným ve věstníku tohoto min. č. 26/1929. Podle tohoto usnesení připočte se presenční služba vojenská, konaná před 1. lednem 1926, po ustanovení učitelem na veř. školách národních uvedených v odst. 1 § 1 učit. zák., pokud nebylo lze ji započísti pro postup do vyšších požitků při převodu do nových platů podle cit. zák., učiteli s účinností od 1. ledna 1926 k započítatelné době služební ve smyslu § 38 odst. 1 uč. zák. V pochybných případech dohodne se min. škol. s min. fin. a min. vnitra.

Nss jest povolán podle § 2 zákona o ss, aby chránil subj. práva stran. Porušení svého subj. práva mohl by však st-l důvodně tvrditi jen, kdyby cit. usnesení vlády skytalo vůbec nárok na zápočet presenční služby vojenské, stihatelný tedy i před nss-em. Jde tudíž o to, zda lze kvalifikovati toto usnesení po případě min. výnos na jeho základě vydaný buďto jako právní normu anebo jako individuální akt správní, kterým byl st-li přiznán přímo individuálně právní nárok na tento zápočet.

Povahy individuálního aktu správního usnesení resp. vynesení to zřejmě nemá, jelikož netýká se toliko st-le, nýbrž jest povahy generelní. Leč nss neshledal v něm ani všeobecné právní normy.

Z obsahu usnesení vlády ze 14. března 1929 o zápočtu presenční služby vojenské, jehož znění bylo shora uvedeno, se podává, že vláda nezamýšlela vydati právní normu všeobecně závaznou, neboť — nehledíc ani k tomu, že usnesení to nebylo vyhlášeno způsobem podmiňujícím takovouto závaznost — usnesení to nedovolává se vůbec ustanovení nějakého zákona, na jehož základě by bylo vydáno; nelze je tudíž kvalifikovati jinak, nežli jako vydání pouhé směrnice interní pro úřady, která pro jednotlivé zaměstnance nezakládá nároků právních. Totéž platí také o cit. výnosu min.

Nss nemohl proto shledati, že by bylo bývalo porušeno nař. rozhodnutím nějaké subj. právo st-lovo a zamítl stížnost již z tohoto důvodu, aniž bylo třeba, aby se zabýval námitkami stížnosti.

Č. 9964.

Zaměstnanci veřejní: I členové uniformované stráže bezpečnosti mají za splnění stanovených podmínek nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. z 27. července 1920.

(Nález ze dne 16. června 1932 č. 9840.)

V ě c: Štěpán S. v K. proti ministerstvu vnitra o diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l žádal podáním z 3. března 1929 o poukázání diet z titulu vedení dvojí domácnosti za dobu od 1. března 1926 do 31. prosince 1928, domáhaje se zvýšení pobíraných diet denních 15 Kč na denních 25 Kč.

Žádosti té nevyhověl zem. úřad v Bratislavě výměrem z 29. května 1929 z těchto důvodů: »Jak vidno ze zdejší úpravy z 31. prosince 1928, přiznávaly se gážistům mimo hodn. třídy sborů stráže bezpečnosti na Slov. do 31. prosince 1928 diety z titulu vedení dvojí domácnosti v případech bodu II. D. 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 ve výši 15 Kč, resp. 20 Kč denně místo diet, stanovených pro exponované zaměstnance v bodě III. odst. 2. Tato praxe se opírala o ustanovení bodu XII. odst. 6 vzpomenutého vládního usnesení, které připouští vzhledem na zvláštnost služby